

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 239/2021
09.03.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Јасмине Васовић и Дубравке Дамјановић, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Немање Павловића, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Ивана Ћаловића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Чачку К. бр. 6/20 од 14.09.2020. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-763/20 од 21.12.2020. године, у седници већа одржаној дана 09.03.2021. године, једногласно донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Немање Павловића, адвоката Ивана Ћаловића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Чачку К. бр. 6/20 од 14.09.2020. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-763/20 од 21.12.2020. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Чачку К. бр. 6/20 од 14.09.2020. године окривљени Немања Павловић оглашен је кривим да је извршио кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, и осуђен је на казну затвора у трајању од 4 године у коју му је урачунато време проведено у притвору од 26.08.2019. године до 25.09.2019. године. Према окривљеном изречена је и мера безбедности обавезно лечење наркомана која ће се извршити у заводу за извршење казне или одговарајућој здравственој или другој специјализованој установи и трајаће док постоји потреба за лечењем, али не дуже од 3 године, с тим што се време проведено у установи за лечење урачунава у казну затвора. Према окривљеном изречена је и мера безбедности одузимање предмета и то опојне дроге саnabis нето масе 1.575,45 грама одузете по Потврди о привремено одузетим

предметима Полицијске управе ОКП Чачак од 23.08.2019. године. Истом пресудом окривљени је обавезан да сноси трошкове кривичног поступка у износу од 67.665,00 динара, од чега је обавезан да суду на име паушала плати износ од 7.000,00 динара, на име трошкова вештачења вештака медицинске струке износ од 42.405,00 динара, трошкове вештачења НКТ центра износ од 17.730,00 динара и на име трошкова лечења за време које је провео у притвору износ од 530.15 динара, а све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-763/20 од 21.12.2020. године делимично је усвојена жалба браниоца окривљеног Немање Павловића, адвоката Ивана Ћаловића и пресуда Вишег суда у Чачку К. бр. 6/20 од 14.09.2020. године је преиначена само у делу одлуке у казни, тако што је Апелациони суд окривљеног Немању Павловића за кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, осудио на казну затвора у трајању од 3 године у коју му је урачунато време проведено у притвору од 26.08.2019. године до 25.09.2019. године, док је жалба браниоца у преосталом делу одбијена као неоснована и првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног, адвокат Иван Ћаловић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку и повреде закона из члана 439. тачка 1) до 3) Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и предмет врати на поновну одлуку и суђење првостепеном суду пред потпуно измењеним саставом већа или да побијане одлуке преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе, а да трошкови поступка падну на терет буџетских средстава суда. Предложио је и да се извршење правноснажне пресуде одложи или прекине у смислу члана 488. став 3. Законика о кривичном поступку.

Врховни касациони суд је након испитивања поднетог захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног у смислу одредбе члана 487. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП) па је у седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је након оцене навода изнетих у захтеву браниоца окривљеног нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је неоснован у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док је у преосталом делу захтев за заштиту законитости недозвољен.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да се пресуда заснива на доказу на коме се не може заснивати и то на Потврди о привремено одузетим предметима Полицијске управе ОКП Чачак од 23.08.2019. године. Наведени

доказ (потврду о привремено одузетим предметима Полицијске управе ОКП Чачак од 23.08.2019. године) по наводима браниоца, суд је био дужан да издвоји из списка предмета с обзиром да окривљени Немања Павловић потврду није потписао, да у тренутку потписивања потврде од стране оца окривљеног, окривљени Немања Павловић није имао браниоца, нити статус осумњиченог, нити статус сведока, па му је на овај начин ускраћено право на одбрану, те се на тако сачињеној потврди о одузимању предмета пресуда не може заснивати.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховни касациони суд оцењује као неосноване, из следећих разлога:

Из списка предмета произилази да је записник о претресању стана и других просторија од стране МУП-а Републике Србије, Дирекција полиције, Полицијска управа Чачак, ОКП број КПП. Пов 126/19 од 23.08.2019. године резултат законито спроведене доказне радње претресања стана и других просторија окривљеног Немање Павловића, извршен од стране овлашћених службених лица МУП-а Републике Србије, Полицијска управа Чачак, а по наредби судије за претходни поступак Вишег суда у Чачку број КПП. Пов 126/19 од 23.08.2019. године за претресање стана и других просторија. Из Записника о претресању стана произилази да је приликом вршења доказне радње поступљено у свему у складу са одредбом члана 156. став 7. ЗКП, као и у складу са осталим одредбама ЗКП које се односе на ову доказну радњу, односно да су наведеном претресању присуствовала два пунолетна грађанина као сведоци, који су пре почетка претресања поучени њиховој улози приликом вршења доказне радње, а након читања наведеног записника су изјавили да је садржај истог истинит и потписали су га без икаквих примедби, као и отац окривљеног АА.

Одредбом члана 147. став 1. ЗКП одређено је да ће орган поступка предмете који се по Кривичном законнику морају одузети или који могу послужити као доказ у кривичном поступку привремено одузети и обезбедити њихово чување.

Саставни део записника о претресању стана и других просторија чини и Потврда о привремено одузетим предметима пронађених приликом извршења наредбе Вишег суда у Чачку број КПП. Пов 126/19 од 23.08.2019. године и лицу од кога су предмети одузети, оцу окривљеног АА, издат је потписан и оверен примерак ове потврде у смислу члана 150. став 1. ЗКП, те супротно изнетим наводима у захтеву за заштиту законитости, у свему је поступљено у складу са одредбама Законика о кривичном поступку у погледу претресања и издате потврде о привремено одузетим предметима.

Указивање браниоца да је потврда о привремено одузетим предметима незаконита је неосновано јер, осим што потврда о одузетим предметима чини саставни део записника о претресању (коју бранилац и не побија) небитно је и процесно својство које окривљени има у том тренутку, будући да је потврду у вези пронађених и одузетих предмета потписао отац окривљеног као држалац стана.

Даље, у поднетом захтеву за заштиту законитости бранилац је указао и на учињене повреде закона из члана 439. тачка 1) до 3) ЗКП које у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП представљају дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног

лека, међутим, приликом образлагања наведене повреде бранилац указује на чињеницу да је окривљени приликом саслушања изјавио да је опојну дрогу набавио искључиво ради личне употребе, а не ради даље продаје, да је након куповине дроге од другара убацио исту у своја кола, а потом и у бокс за псе, те није било присуства трећих лица као потенцијалних купаца. Самим тим, по наводима браниоца, евентуално може се говорити о постојању кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. Кривичног законика. Осим тога бранилац наводи да се из образложења побијаних пресуда не може утврдити да ли је умишљај окривљеног био усмерен да неовлашћено ради продаје држи супстанце које су проглашене за опојну дрогу, као ни које је то противправне радње окривљени предузео.

Напред изнетим наводима којима бранилац даје сопствену оцену изведених доказа, полемише са ставом суда у погледу чињенице да ли је окривљени опојну дрогу држао ради сопствене употребе или ради продаје и закључком о постојању умишљаја, те на основу своје верзије чињеничног стања изводи закључак да се ради о кривичном делу неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. Кривичног законика, по оцени Врховног касационог суда указује се на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреду закона из члана 440. ЗКП.

Како чланом 485. став 4. ЗКП који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац сходно правима које има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреде закона из члана 440. ЗКП, то је Врховни касациони суд захтев браниоца у овом делу оценио као недозвољен.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у вези члана 485. став 4. ЗКП одлучио као у изреци пресуде.

**Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.**

**Председник већа – судија
Бата Цветковић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**